

UITGELICHT

Gerrit Hasendonckx (60) uit Weert is geschiedenisleraar en fervent tuinier. Hij fokt varkens en maakt graag autotochten en wandelingen. Eens per jaar gaat hij mee met het archeologiekamp van de Philips van Horne scholengemeenschap in Weert.

door Bert Hammes foto Franco Gori

Gerrit Hasendonckx: „Ik heb angst voor te veel eten en drinken en dat ik teveel de dingen wil uitleggen.”

Genieten van de vrijheid

STRÄÖTJE

Langs het steegje naar zijn boerderijtje aan de buitenrand van Kinrooi (België) hangt een straatnaambordje met het opschrift: 'zilveren sträötje'. De tekst heeft niks te maken met een plaatselijke aanduiding, want dan zou het steegje gewoon 'zandweggetje' hebben geheten. Nee, het opschrift verwijst naar een bijzondere onderscheiding die Gerrit Hasendonckx vier jaar geleden door koningin Beatrix persoonlijk kreeg opgespeld: De Zilveren Anjer. Een prijs voor mensen die zich uitzonderlijk verdienstelijk hebben gemaakt op cultureel en historisch gebied.

OPGRAVINGEN

Gerrit Hasendonckx kreeg de anjer voor zijn initiatief om voor leerlingen van de Weertse middelbare school jaarlijks zomerkampen naar archeologische opgravingsplaatsen te organiseren. Naar plekken waar de scholieren professionele archeologen kunnen helpen bij het opgraven van Romeinse en andere oude voorwerpen. Dit jaar is dat zomerkamp al voor de 37ste keer gehouden. In het Franse Arlon. Daar is gegraven bij een Romeinse villa: de villa Mageroy. Hasendonckx: „Ik bemoei me niet meer met de organisatie. Daar ben ik mee gestopt. Oud-leerlingen hebben het stokje overgenomen. Ik ga mee als deelnemer. Dat is veel mooier. Weet je dat er drie mensen bij zijn die de eerste keer ook meegingen? Zij komen elk jaar weer. Nu met hun eigen kinderen. Dat is toch bijzonder, nietwaar?”

GESCHIEDENISLERAAR

Terugblikkend op zijn loopbaan is Gerrit Hasendonckx blij dat hij voor het vak van geschiedenisleraar heeft gekozen en niet voor dat van archeoloog. „Dat opgraven is fysiek heel zwaar werk. Je bent continu in de grond aan het wroeten. Archeologie, dat is een fijn beroep voor even, voor een maand per jaar.” Als hij eind augustus na 37 jaar afscheid neemt van de Philips van Horne zal Hasendonckx

geen traan laten, zegt hij. „Ik heb altijd zeer graag lesgegeven. Maar ik ga dat onderwijs niet missen. De tijd is nu rijp voor andere dingen. Het leukste vind ik dat ik straks over mijn eigen tijd kan beschikken. Tijd, dat vind ik zo'n kostbaar iets.” Het grootste deel van zijn vrije tijd gaat de geschiedenisleraar steken in het tuinieren in en om zijn boerderijtje. „Ik woon hier leuk. Ik moet al heel ver op vakantie gaan om eenzelfde plekje te vinden. Bovendien, ik tuinier graag, ik heb schapen, varkens, kippen. Hier staan moerbeibomen, ik heb een Japanse peer. Van alles een klein beetje. Zo kan ik in mijn eigen voedselproductie voorzien.”

VARKENS

Hasendonckx zorgt ook voor de eigen vleesproductie. In een stal aan de overkant van het 'zilveren sträötje' staan drie varkens te knorren. „Die mest ik samen met vier andere echtparen hier vlakbij. Ze eten al het organisch afval van die huishoudens op. We gaan ze samen voeren. Het is een heel sociaal gebeuren. In oktober worden ze geslacht. Dan verdelen we het vlees. En beginnen opnieuw met het mesten van drie varkens.”

ABEEK

Op de tuintafel ligt een boek van Cyriel Buysse. *De vrolijke Tocht*, luidt de titel ervan. „Dat is een Vlaamse schrijver”, legt Hasendonckx uit. „Hij maakte in 1912 met drie dochters een rondreis per auto door Frankrijk. Hij heeft die tocht heel precies beschreven. Ik ga die toch ook maken. Wil zien hoe het is op die plekjes waar Buysse is geweest. Nu, honderd jaar geleden. Dat is ook een vorm van geschiedenis beleven.” „En ik ga ook wandelen langs de Abeek. Dat is een beek die van Gruitrode naar het plaatsje Neer bij de Maas stroomt. In Nederland heeft die beek andere namen. Haelense beek en zo. Maar, ze heet officieel de Abeek. Zestig kilometer lang is het stroomgebied. Ik ga dat in etappes doen. Ook dat is een stukje geschiedenis in praktijk brengen.”